

Волинські етюди. – Біла Церква, 2011. – С. 252-255; 7. Головка О. Галич і Галицька землі у політиці князів Придніпровської та Північної Русі (кінець XII – кінець 30-х років XIII століття) // Княжа доба: історія і культура. – Львів, 2011. – Вип. 5. – С. 128-129. 8.[Галицько-Волинський свод] // Полное собрание русских летописей (далі – ПСРЛ). – Т. 2. Ипатьевская летопись. – СПб., 1908. – Стб. 774-777.

САМОАКТУАЛІЗАЦІЯ ЯК РУШІЙНА СИЛА ДО САМОВДОСКОНАЛЕННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Ісєлев О.М.

Національний університет "Львівська політехніка»

Працевлаштування сучасної молоді людини на ринку праці в умовах економічної кризи безпосередньо пов'язано з наданням їй спеціальних і загальних компетентностей. І якщо перші, зазвичай, пов'язані з опануванням їх професійних обов'язків, то другі - з наявністю певних психологічних властивостей, які дозволяють людині ефективно співпрацювати у групі, роблять її активною на ринку праці тощо.

Однією таких властивостей є потреба в самоактуалізації. Відомо, що самоактуалізація (від лат. *actualis* — дійсний, справжній) — прагнення людини до якомога повнішого виявлення і розвитку своїх особистісних можливостей [1].

На думку деяких вчених самоактуалізація є головним фактором мотивації, а її розвиток передбачає наявність сприятливих соціально-історичних умов.

Засновник напряму гуманістичної психології А. Маслоу стверджує, що самоактуалізована людина має мати вже задоволеними як первинні потреби (виживання, безпеки), так і вторинні (соціальні, повазі (самоповазі) тощо). З іншого боку - самоактуалізація може розглядатися і описуватися «зсередини» життя людини, з її точки зору, як певний, свідомий вибір мети.

Як свідчать дослідження західних вчених - лише 10% самоактуалізованих людей досягають вершин успіху у сучасному суспільстві. В свою чергу, люди, що самоактуалізуються, досягають значно більших успіхів у професійній діяльності. Самоактуалізація можлива не лише у науці та мистецтві, тому що знайти себе, реалізувати свій потенціал можливо в будь-якій царині.

На думку того ж А.Маслоу, самоактуалізована особистість має оцінювати ситуації тут і зараз (шкала «Орієнтація у часі»), мати позитивний погляд на природу людини («Погляд на природу людини»), поділяти загальнолюдські цінності («Цінності»), мати високу потребу у пізнанні («Потреба у пізнанні») тощо. Поведінка таких людей не термінується не зовнішнім світом, а їх власними переконаннями («Спонтанність»), вони мають високий рівень налаштованості до контактів із зовнішнім світом («Контактність») та адекватного самовираження у спілкуванні («Гнучкість у спілкуванні»). Ці люди творчі («Креативність») та самодостатні («Саморозуміння», «Автономність»). Як показують результати нашого дослідження, проведеного серед студентів Львівської політехніки, потреба у самоактуалізації повністю задоволена у незначній частині студентської молоді (15%). Також нами було побудовано профіль «середньостастичного» студента – рис. 1.

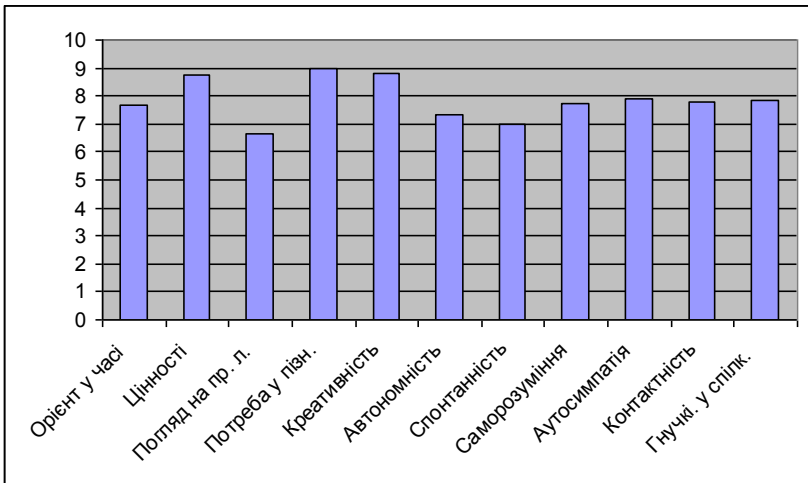

Рис. 1. Профіль студента, який самоактуалізується (98 осіб).

У студента на середньому рівні розвинуто всі якості, які притаманні особистості, що самоактуалізується. В той же час наближаються до високого рівня показники за шкалами «Цінності», «Креативність» та «Потреба у пізнанні».

Таким чином самоактуалізація є важливим чинником, що сприяє активній позиції студента на ринку праці та сприяє підвищенню її ефективності, її взаємодії у групі на виробництві. Результати

проведеного дослідження свідчить про наявний творчий потенціал і прагнення до знань студентської молоді, що сприятиме розвитку їх загальних компетенцій.

1. Вікіпедія. Вільна енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/>

НАГОЛОШУВАННЯ СТУПЕНЕВИХ ФОРМ ПРИКМЕТНИКІВ У ПОЕТИЧНИХ ТВОРАХ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Сачко М.С.

Національний університет «Львівська політехніка»

Акцентна характеристика слів певних морфологічних класів у поезії є чи не окремим напрямком серед наукових акцентологічних досліджень. При опрацюванні поезії, – відзначає В. Винницький, – слід враховувати «дихотомний характер акцентуації лексем у поетичному вжитку. З одного боку – тут в основному зберігаються загальні закономірності і тенденції літературної мови, з другого – наголошування слів має й свої особливості: не завжди граматичні наголоси слів та їх форм збігаються в поетичних творах із наголосами ритмічними або функціонально маркованими» [1].

Ще Я. Рудницький присвятив свої розвідки про наголос у поезії Т. Шевченка і поетичний наголос в І. Франка, а І. Огієнко у мовознавчій монографії про український літературний наголос подає корисний матеріал із творів української класичної поезії. Цікаві студії про вивчення наголосу, підкріплюючи прикладами із поетичних творів, видрукувала З. Веселовська. В. Винницький започаткував «акцентуаційні етюди», тобто статті про акцентуаційний розвиток слів на матеріалі словників, акцентологічних праць і поезії 19-20 століть. В. Желязкова та Л. Палей написали кандидатські праці про наголошування слів в поетичних творах.

У поезії Лесі Українки вживається чимало різноманітних форм ступенів порівняння якісних прикметників, акцентуація яких загалом збігається із сучасною літературною нормою.

У наголошуванні форм вищого ступеня порівняння прикметників, які використовує поетка, простежуються певні закономірності. Компаративи, утворені від дво- або трискладових непохідних прикметників із кореневим чи флексійним наголосом за допомогою